

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 180

1 Μαΐου 2006

Τό κόστος τῆς ἀγάπης

Η κηρό καί συναρπαστικό τό σάλπισμα τῆς ἀπελευθέρωσης στά γήπεδα τῆς προσωπικῆς ὁλοκλήρωσης καί τῆς καθημερινῆς διαπάλης. Ὁ πρῶτος καί ὁ ἔσχατος λόγος, τό ἓνα καί μοναδικό σύνθημα, πού ἐπαγγέλλεται πρόοδο καί καταξίωση, εἶναι ἡ ἀπεξάρτηση ἀπό τά σχήματα τοῦ παρελθόντος καί ἡ ἀποδέσμευση ἀπό τίς σχέσεις καί τίς δεσμεύσεις, πού φαλκιδεύουν καί ἀναιροῦν τήν ἀτομική ἐλευθερία. Στό βάθρο τῆς ἀδιαπραγμάτευτης ὑπεραξίας, τῆς προσκυνητῆς θεότητας, πού διαχειρίζεται καί ἐναρμονίζει τά ὄνειρα καί τό μόχθο τῶν βιοπαλαιστών τοῦ αἰῶνα μας, εἶναι ἡ ἐλευθερία, ὁ λεκτικός προσδιορισμός τῆς ἀπόλυτης καί ἀνέλεγκτης δυνατότητας αὐτοπροσδιορισμοῦ καί αὐτοκίνησης μέσα στόν ὕλικό καί στόν ἱστορικό κῶρο.

Δέν ἔχω τήν πρόθεση νά ἀμφισβητήσω τό χάρισμα καί τό προνόμιο τῆς ἐλευθερίας. Εἶναι παροχή ἀγάπης καί ἐμπιστοσύνης στήν ἀνθρώπινη ὕπαρξή μας, ἀπό τόν παντοδύναμο καί παντεπόπτη Δημιουργό μας. Καί τά δῶρα τοῦ Θεοῦ δέν μπαίνουν στήν πλάστιγγα τῆς ἀνθρώπινης ἀποτίμησης. Ἡ πτυχή ἢ ἡ ἐξέ-

λιξη, πού προβληματίζει, είναι ἡ παραζάλη τοῦ μετανεωτερικοῦ πολιτισμοῦ μας, πού φτάνει στή θεοποίηση τῆς ἐλευθερίας.

Σημειώνω καί υπογραμμίζω τήν πρώτη ἀπροσδόκητη καί τραγική ἐπίπτωση. Ἡ ἀτομική ἐλευθερία, ἔτσι, ὅπως τή φωτίζουμε, τήν προσδιορίζουμε καί τή ζοῦμε σήμερα, ἐξουθενώνει, ἀναιρεῖ, καί ἀκυρώνει τήν ἀγάπη. Ὅταν ὄνειρό σου καί καημός σου εἶναι ἡ ἀτομική σου ἐλευθερία, ἡ ἀδέσμευτη καί ἀσύδοτη κίνηση στίς ἰδεολογίες καί στίς πρακτικές, πού τρέφουν καί ἀναπτύσσουν τήν αὐταρέσκειά σου καί τά στιγμιαῖα καπρίτσια σου, δέ βρίσκεις τόν τρόπο καί τήν ἀντοχή νά σκύψεις στό διπλανό σου καί νά τοῦ προσφέρεις τό ἀγαπητικό θησαύρισμα τῆς καρδιάς σου.

Ο ἀπόστολος Παῦλος, ὁ κήρυκας τῆς ἐξαγνισμένης ἐλευθερίας καί ὑποδειγματικός δάσκαλος τῆς ἀγάπης, μᾶς ἄφησε μιᾶ διδαχή, πού θά μείνει, ὡς προμετωπίδα, στό βιβλίο τῆς παγκόσμιας ἱστορίας. Καί, μέ τή διδαχή του αὐτή, ἐπισημαίνει, πώς ἡ ἀγάπη ξεκινάει ἀπό τήν ἐκούσια αὐτοδέσμευση, ἀπό τή θυσία τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας καί προχωρεῖ στό ἀδελφικό πλησίασμα τῆς ἄλλης ὑπαρξης, τοῦ διπλανοῦ ἀνθρώπου, πού ἀνοίγει τήν καρδιά καί ἀπλώνει τό χέρι, γιά νά δεχτεῖ τό θησαύρισμα. Ξεχωρίζω μιᾶ φράση του: *«Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται, ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ, ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται τό κακόν»* (Α΄ Κορινθ. ιγ' 4-5). Ἡ ἀγάπη εἶναι μεγαλόψυχη καί ἀνεκτική, δέ ζηλεύει καί δέ φθονεῖ, δέν ξιππάζεται, δέ φουσκώνει ἀπό ἀλαζονεία καί περηφάνεια. Δέν ἀσχημονεῖ, δέ ζητάει τό δικό της συμφέρον, δέν ὀργίζεται, δέ σκέφτεται τό κακό. Ἡ ἀγάπη ἔχει κόστος. Εἶναι προσφορά καί θυσία. Ὑπέρβαση τῶν προσωπικῶν στόχων καί τῶν προσωπικῶν ἱκανοποιήσεων καί ἐνθρόνιση στήν καθέδρα τοῦ σεβασμοῦ καί τῆς ἀπεριόριστης ἐκτίμησης τοῦ ἄλλου προσώπου, πού ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἔφερε πλάϊ μας.

Αὐτή τήν ἔξοδο ἀπό τήν ἀσύδοτη αὐταρέσκειά μας, αὐτή τήν ἀγαπητική ἐνατένιση καί τή θυσιαστική προσφορά στήν ἀνεκτίμητη εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, τήν ἀκυρώνει ὁ ὑπερτροφικός ἐγωϊσμός, πού καλλιεργεῖ ἡ ἐποχή μας, μέ τόν ὑπερτονισμό τῆς ἐλευθερίας καί τόν ὑποτονισμό τοῦ ἱεροῦ χρέους τῆς ἀδελφωσύνης.

Οἱ μαῦρες τρύπες

Εὐρηματική Σιμωνία

Γνωστή στην ἐκκλησιαστική οἰκογένεια καὶ πολλαπλά στιγματισμένη ἡ «σιμωνία». Ἡ ἐξαγορά τῶν ἐπισκοπικῶν θρόνων μέ τὴν ἀντιπαροχή χρημάτων. Κατὰ τὴν μακρότατη, ἱστορική λιτανεία τῆς ἀγιαστικῆς, ἐκκλησιαστικῆς ἐμπειρίας, ἡ σιμωνία ἔρπει ὕπουλα στούς χώρους τῶν ἡγετικῶν, χαρισματικῶν λειτουργημάτων. Διαπραγματεύεται ἀδιαπραγμάτευτα ἀξιώματα. Ἐξαγοράζει ἐπιζήλες θέσεις. Εὐτελίζει τοὺς ἱερούς θεσμούς. Καὶ διαφθείρει τίς προσωπικότητες.

Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἀποδοκίμασαν τὴν ἐξαγορά τῶν ἱερῶν διακονημάτων καὶ τὴν καταδίκασαν μέ βδελυγμία, ὅταν ὁ Σίμων ὁ μάγος ἄπλωσε τὸ χέρι του, προσφέροντας χρήματα, γιὰ νὰ ἀγοράσει τὴ Χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Στὴ συνέχεια, οἱ Θεοφόροι Πατέρες μας, μέ ἐπίσημες Συνοδικές ἀποφάσεις, ὄρισαν τὴν ἔσχατη ποινή, τὴν καθάρηση, γιὰ τοὺς δράστες τῆς ἀνόσιας συναλλαγῆς. Γιὰ τὸν ἀσυνείδητο ἔραστή τῆς ἐξουσίας, πού ἀποτολμáει

νὰ ἐξαγοράσει τὸ ἀρχιερατικό ἢ τὸ ἱερατικό χάρισμα προσφέροντας χρήματα. Καὶ γιὰ τὸν Ἐπίσκοπο, πού, ἐξ ἴσου ἀσυνείδητα, τὰ δέχεται, ὡς τιμὴ καὶ ὡς ἀμοιβή, προκειμένου νὰ τοῦ μεταβίβασει τὴ Θεία Χάρη καὶ νὰ τὸν ἐγκαταστήσει λειτουργό στό Ἱερό Θυσιαστήριο.

Τὸ ἀπόλυτο αὐτῆς τῆς ἀπαγόρευσης, ὅπως εἶναι φυσικό, ἔχει ἐγγραφεῖ ὡς ἀπαράβατος ὅρος στὴ συνείδηση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Εὐαισθητοποιεῖ, διαχρονικά, τὰ ἀντανεκλαστικά τοῦ εὐρύτατου λαϊκοῦ στοιχείου. Καὶ σπῆνει ἀνάχωμα ἐμποδισμού σέ κείνους, πού ἐμπορεύονται ἢ ἐξαγοράζουν, ἀθεόφοβα, τὸ ἐπισκοπικό ὑπόурγημα.

Αὐτό εἶναι τὸ καθιερωμένο καὶ καταξιωμένο κλίμα, πού πρυτανεύει στὸν ἐκκλησιαστικό μας χώρο. Πού, ὡστόσο, δέν ἐλαχιστοποιεῖ καί, πολὺ περισσότερο, δέν μηδενίζει τίς ἐκτροπές. Καὶ τοῦτο, γιὰτὶ δέν εἶναι εὐκόλο νὰ διαγνωστεῖ, πόσο, αὐτό, τὸ καθολικά καταδικασμένο τέχνασμα, νοθεύει, κα-

τά τή συγκεκριμένη ιστορική εποχή, τή διαδικασία προαγωγής στα ανώτατα ἐκκλησιαστικά ἀξιώματα. Ἄλλωστε, τό ἀμαρτωλό χρῆμα δέν κατατίθεται καί δέν εἰσπράττεται στό γκισέ τῆς φανερῆς συναλλαγῆς. Κυκλοφορεῖ μυστικά, κάτω ἀπό τήν τράπεζα τῶν συναλλαγῶν, τῶν διασκέψεων καί τῶν ἀποφάσεων. Τό μόνο, πού δέν μπορεῖ νά ἀποκρυβεῖ, πού προδίδει τίς ἔνοχες διαπραγματεύσεις καί ἐρεθίζει τήν κοινή γνώμη, εἶναι ἡ ἀπροσδόκητη, προβληματική καί προκλητική ἀνάσyrση ἀπό τήν ἀφάνεια ἀπαίδευτων ἢ σκανδαλοποκῶν ρασοφόρων καί ἡ προώθησή τους, «ἐν τιμῇ καί πομπῇ», στήν περιωπή τῆς ἀνώτατης ἡγεσίας.

Τόν τελευταῖο καιρό ἔχουμε μιά περίεργη καί σκανδαλωδῶς ὑποπτη μετεξέλιξη τοῦ ἀπαξιωτικοῦ φαινομένου τῆς σιμωνίας. Μέ «ἄρχοντα» καί «δικτάτορα» τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο καί μέ συνωστισμό στήν αὐλή του ὄλων τῶν στοιχείων τῆς ἀρρωστημένης ἀρχομανίας, ἐμφανίστηκε ἡ ἰδιότυπη, παμπόνηρη, ἀλλά καί κακόγουστη, μεταλλαγή τῆς σιμωνίας. Ἀντί τῆς χρηματικῆς συναλλαγῆς, ἡ παράλληλα μέ αὐτή, ἐφευρέθηκε καί ἡ ἐξαγορά τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωμάτων μέ τήν ἀντιπαροχή βρώμικων ἐκδουλεύσεων. Μέ τήν προσφορά πολλαπλῶν ἐξυπηρετήσεων στήν κατεστημένη ἐξουσία, ἀκόμα καί μέ τήν ἄσκηση ψευδορκίας, γιά τήν κάλυψη κραυγαλέων δεσποτικῶν ἀνομημάτων. Ἡ, μέ τή συνεχή καύση, «ἐκ τοῦ σύνεγγυς» θυμιαμάτων κολακείας, γιά νά ἀντισταθμιστεῖ ἡ θλίψη καί ὁ μαρασμός, πού ἔχει ὑπερπληρώσει τήν ἀρχιεπισκοπική ψυχή, ἐξ αἰτίας τῆς κατακρύμνισης τοῦ δείκτη

τῆς ἡγετικῆς δημοτικότητάς της στή λαϊκή συνείδηση.

Μέσα στό ὅλο σύστημα τῆς διαπλοκῆς καί τῆς διαφθορᾶς, πού πλήττει αὐτή τή στιγμή τήν αὐλή τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καί τοὺς διαδρόμους τοῦ Συνοδικοῦ Μεγάρου, αὐτοστρατεύονται καί ἐντάσσονται στό σύστημα, ἄτομα μέ ἀρρωστημένη φιλοπρωτία καί μέ ἀποκλειστικό στόχο ζωῆς τήν ἀναρρίχηση στα ἀνώτατα ἐκκλησιαστικά ἀξιώματα. Καί, μέ τήν παραλλαγή τῆς δουλικῆς ὑποταγῆς ἢ μέ τήν ἐκούσια ἐκδαπάνηση τῆς προσωπικότητας σέ ἐξυπηρετήσεις ἀτιμίας καί ἐξευτελισμοῦ, κερδίζουν τό ἔπαθλο.

Κλασσική, πρόσφατη, περίπτωση τέτοιας συναλλαγῆς, πού ἐπισημάνθηκε καί κατακρίθηκε ἀπό πολλοὺς παράγοντες τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου, εἶναι ἡ ἀναρρίχηση στόν Μητροπολιτικό θρόνο τοῦ Πειραιᾶ τοῦ Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως Σεραφεῖμ Μεντζελόπουλου. Τό curriculum vitae αὐτοῦ τοῦ ρασοφόρου δέν τοῦ ἐγγυόταν τήν πρόσβαση στοὺς μητροπολιτικούς θρόνους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καί, ὅμως, μέ τή μέθοδο τῆς παροχῆς ὑπηρεσιῶν (βρώμικων καί ἀνεπίτρεπτων ὑπηρεσιῶν) ἐμφανίστηκε στήν πρώτη γραμμὴ προτίμησης. Καί, χωρίς κἂν νά ὑπάρξει ἀντίπαλος στή διεκδίκηση τοῦ μητροπολιτικοῦ θρόνου ἢ δεύτερη προτίμηση τοῦ δικτάτορα Χριστόδουλου, ἐνθρονίστηκε ποιμενάρχης τοῦ ἐπίνειου τῶν Ἀθηνῶν.

Γιά τή σφαιρική ἐνημέρωση τῶν ἀναγνωστῶν μας, πρέπει νά προτάξουμε τῶν δικῶν μας ἐπισημάνσεων μιά χαρτογράφηση τῆς πορείας τοῦ Σεραφεῖμ Μεντζελόπουλου ἀπὸ τήν περιθωριο-

ποίησή του, κατά τό ἔτος 1998, στήν προνομιακή ἀπόλυσή του καί στήν «έν δόξῃ» ἀνύψωσή του στήν περίοπτη καθέδρα τοῦ ποιμενάρχῃ τοῦ Πειραιά. Πῶς ξεκίνησε, πῶς αὐτοδηλώθηκε μέ τή βιοτή του καί πῶς ἀναρριχήθηκε στήν κλίμακα τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωμάτων. Ὁδηγός μας καί βοηθός μας σ' αὐτό τό σκιαγράφημα θά εἶναι ὁ, ἴσαμε προχθές προϊστάμενός του, Ἀρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας κ. Στυλιανός. Πού, μέ παρέμβασή του, μετά τήν ἄδοξη παραίτηση τοῦ Μητροπολίτη Πειραιά Καλλίνικου καί μέσα στόν καπνό τῶν φημῶν, ὅτι τή θέση του θά τήν καταλάβει ὁ Σεραφεῖμ Μεντζελόπουλος, ἔσπευσε νά ἐνημερώσει ὑπεύθυνα τούς Μητροπολίτες, μέλη τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, γιά τό φρόνημά του, γιά τίς συμπεριφορές καί γιά τίς ὑπόγειες διαδρομές του, κοινοποιώντας τους σχετικό ὑπόμνημα-καταγγελία ἐναντίον τοῦ Μεντζελόπουλου, πού εἶχε ὑποβάλει στίς 3 Ἰουνίου τοῦ ἔτους 2002 στόν Πατριάρχη καί στήν Πατριαρχική Σύνοδο.

Ἀποσπῶ μερικά, χαρακτηριστικά κομμάτια αὐτοῦ τοῦ ὑπομνήματος.

«...Παρασιωπᾷ τελείως ὁ Θεοφιλέστατος ὡς νά ὁμιλῇ πρὸς ἀγνοοῦντας τά κατ' αὐτόν καί τά τῆς συνεχοῦς παραθεωρήσεώς του, κατά τάς γενομένης προαγωγάς, τόσοσιν ὑπὸ τοῦ μακαριστοῦ Γέροντός του Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ, οὗ καί τό ὄνομα φέρει, ὅσων καί παρά τοῦ σημερινοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, ὅστις συνεχῶς προέτασεν αὐτοῦ νεωτέρους ἐκ τοῦ στενοῦ κύκλου τῶν προστατευομένων τεκνίων του, ὅπερ ἀκριβῶς καί κατέστησε τοῦτον συμπαθῇ εἰς ἐμέ ὡς

ἀδικούμενον, ὥστε νά ἐνδώσω εἰς τάς εἰσηγήσεις τοῦ σπλαγχνισθέντος αὐτόν πρωτανεψιοῦ μου κ. Νικ. Καλλιούρη (μεθ' οὗ εἶχε κατορθώσει νά συνάψῃ φιλίαν προκειμένου νά προσεγγίσῃ καί τήν ταπεινότητά μου).

Ἀντί ἐπομένως νά ἐγκαυχᾶται μνημονεύων τάς μεγαλυνύμους θέσεις τάς ὁποίας ὄντως εἶχε καθεῖξαι ἐν καιρῷ ἐν Ἀθήναις, εἰλικρινέστερον θά ἦτο νά ἔλεγεν, ὅτι ἐκ πασῶν τῶν θέσεων τούτων εἶχεν ἐκτοπισθεῖ καί παρέμενεν οὐσιαστικῶς μόνον Γραμματεὺς Ἀνακρίσεων τῶν Πνευματικῶν Δικαστηρίων τῆς ἐν Ἀθήναις Ἱερᾶς Συνόδου, διὰ νά μεταβαίνῃ ὅπου δικαστικά ἐκκρεμότητες ἢ ἄλλα σκάνδαλα, καί ὑπουργῇ παρά τῷ ἐκάστοτε Ἀνακριτῇ Ἀρχιερεῖ, ἔργον κοπιωδέστατον ὄντως ὅσον καί ἄκρως δυσάρεστον, διό καί ἐν εὐγνωμοσύνῃ ἔσπευσε κυριολεκτικῶς νά καταφύγῃ εἰς τήν στοργικὴν δῆλωσίν μου, ἐνώπιον καί τοῦ ρηθέντος ἀνεψιοῦ μου, ἔχουσιν οὕτω: "ἐάν ἴδῃς, ἀγαπητέ, ὅτι σέ παρακάμπτουν καί ἐφ' ἐξῆς ἐπὶ μακρόν οἱ ἐν Ἀθήναις Χριστοδουλικοὶ κύκλοι διὰ τῆς ὅλως ἀναξιοκρατικῆς τακτικῆς των, γινώριζε ὅτι ἐν Αὐστραλίᾳ εὐχαρίστως θά σοὶ παρέξωμεν θέσιν καί θά σέ προαγάγωμεν εἰς τινα τῶν βοηθῶν Ἐπισκόπων τῆς ταπεινότητός μου, ὅπερ πιστεύω ὅτι καί τό Οἴκουμενικόν Πατριαρχεῖον δέν ἔχει λόγους νά ἀρνηθῇ".

Δέν παρέλειψεν οὗτος ἀμέσως μόλις ἐκοιμήθῃ ἡ ἀείμνηστος μήτηρ του-ὁ μόνος πλέον κατά σάρκα στενός συγγενής του-νά ἔλθῃ μεθ' ἡμῶν ἐπὶ μήνα περίπου, διὰ νά ἀποφασίσῃ τά κατ' αὐτόν...

Ἐπειδὴ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ἐπεκρίθη πικρῶς ὑπὸ πλειάδος

πρεσβυτέρων Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅτι παρακάμπτει ἀδίκως χάριν τῶν νεαρῶν καί νεοφύτων τεκνίων του δεδοκιμασμένους ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἀρχιμανδρίτας, δέν ἔστεργε νά παρέξει εἰς αὐτόν ἀπόσπασιν παρ' ἡμῖν μακροτέραν τοῦ τριμήνου, διότι θά ἔχρηζεν ἀδείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κατὰ τὰ κρατοῦντα παρ' αὐτοῖς, ἐνῶ διὰ τήν τρίμηνον ἀπόσπασιν ἤρκει ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Δοθέντος λοιπόν ὅτι ὁ οὕτω ταλαιπωρούμενος καί εἰς τήν ἡμετέραν στοργήν προσφεύγων ἐχλευάζετο ὑπό τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, ὅτι δέν ἦτο γνήσια ἡ ὑπόσχεσίς μου καί δῆθεν δέν θά ἐτήρουν αὐτήν, ὑπέδειξα εἰς αὐτόν νά ζητήσῃ ὅπως εἰς τό κείμενον τῆς τριμήνου ἀποσπάσεώς του δηλωθῇ ρητῶς ὅτι οὐδεμία θά ὑπῆρχε ἀντίρρησης ἐκ μέρους τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἐάν κατὰ τό παρ' ἡμῖν τρίμηνον ἠθέλωμεν προτείνει τοῦτον διὰ προαγωγήν, ὅπερ καί ἐτέθη εἰς τό ἐν λόγω κείμενον τῆς ἀποσπάσεως, διό καί ἔσπευσα ἀνδροπρεπῶς καί χριστιανοπρεπῶς νά ἐκπληρώσω εἰς τό ἀκέραιον καί ἐν ἀληθεῖ πατρικῇ στοργῇ, τήν δοθεῖσαν ὑπόσχεσίν μου...».

Οἱ πληροφορίες αὐτές, πού περιέχονται στήν ἐπίσημη καί ὑπεύθυνη ἀναφορά τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανοῦ πρὸς τήν προϋσταμένη του ἀρχή, σκιαγραφοῦν μέ ἀκρίβεια καί πιστότητα τό ἀλλοιωμένο ἱερατικό ἦθος τοῦ ρασοφόρου Μεντζελόπουλου, τήν πικρία του γιά τόν παραγκωνισμό του κατὰ τίς ἀρχιερατικές ἐκλογές τῶν Ἀθηνῶν καί τή λαχτάρα του γιά τό ἐπισκοπικό ἀξίωμα, πού τόν ὀδήγησαν, μετανάστη, στή μακρινή ἡ-

πειρο. Ἦθος καί ἀθεολόγητοι, κοσμικοί προσανατολισμοί, πού, δέν μποροῦν νά ἀναπαύσουν τίς συνειδήσεις τῶν μελῶν ἐνός ὕγιους Συνοδικοῦ Σώματος καί νά ἐκτιμηθοῦν ὡς ἔγκυρο πνευματικό διαβατήριο, γιά τήν πρόσβαση καί τήν ἀνάβαση στήν κλίμακα τῆς μητροπολιτικῆς τιμῆς.

Ἀπό τή στιγμή, πού οἱ καταγγελίες τοῦ Αὐστραλίας Στυλιανοῦ κοινοποιήθηκαν σέ ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, προτοῦ τό Ἱεραρχικό Σῶμα συνεδριάσει, γιά νά ἐκλέξει τό νέο Μητροπολίτη τοῦ Πειραιά, καθῆκον τοῦ προέδρου Χριστόδουλου, προσδιορισμένο ἀπό τοὺς Ἱερούς Κανόνες καί ἀπαραβίαστο, ἦταν νά τίς θέσει πρὸς συζήτηση κατὰ τήν πρώτη Συνεδρίαση. Νά παραχωρήσει τόν ἀπαραίτητο χρόνο γιά τόν ἐλεγχό τῶν κατηγοριῶν καί γιά τήν ἀπολογία τοῦ κατηγορούμενου. Καί, μόνο, ἂν οἱ κατηγορίες ἀποδεικνύονταν ἔωλες ἢ ἀνεπαρκεῖς, ἀνοιγόταν ὁ δρόμος γιά τήν ἐκλογή τοῦ Σεραφεῖμ Μεντζελόπουλου σέ Μητροπολίτη.

Ἀτυχεστάτα, κατὰ τή Συνεδρίαση τῆς Ἱεραρχίας τῆς 28ης Φεβρουαρίου, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ἀκολούθησε ἀνορθόδοξη τακτική. Ἐπνιξε τήν καταγγελία τοῦ συνιεράρχη του. Καί μεθόδευσε τή βιαστική καί ἐκβιαστική προώθηση τοῦ «κατεγνωσμένου» φυγάδα τῆς Αὐστραλίας σέ Μητροπολίτη τοῦ Πειραιά.

Ἐνας προσεκτικός ἀναλυτής τοῦ τρόπου προαγωγῆς τοῦ Ἐπισκόπου Μεντζελόπουλου θά μπορούσε νά ὑποστηρίξει, μετὰ λόγου, ὅτι ἡ Σύναξη τῶν Μητροπολιτῶν σέ Συνοδική διάσκεψη καί ἡ διαδικασία τῆς ἐκλογῆς ἦταν πε-

ριτική. Καί τοῦτο, γιατί οἱ παρασκηνιακές διαβουλεύσεις καί οἱ ἐκβιαστικές ὑποδείξεις τοῦ προέδρου Χριστόδουλου πρὸς τοὺς ἀνευρους ὑποτελεῖς του εἶχαν πρὸ πολλοῦ ἐκφύγει ἀπὸ τὴν πειθαρχία τῆς σιωπῆς καί εἶχαν καταντήσει βούκινο. Οἱ παρατρεχάμενοι τοῦ Συνοδικοῦ Μεγάρου κραύγαζαν καί διακήρυτταν, ὅτι ὁ εὐφυὲς χειριστὴς τοῦ μηχανισμοῦ τῆς κολακείας Μεντζελόπουλος κατάφερε (ἄραγε μέ ποιούς χειρισμούς;) νὰ μεταστρέψει τὴν ἀπαρέσκεια τοῦ Χριστόδουλου σὲ εὐνοια καί σὲ προνομιακὴ ἐπιλογή. Καί τὰ μέσα τῆς ἐνημέρωσης διασάλπιζαν, ὅτι ὁ ἀδιαμφισβήτητος διάδοχος τοῦ Καλλίνικου στὸν Πειραιά εἶναι ὁ Ἀρχιγραμματέας τῆς Ἱερᾶς Συνδου Μεντζελόπουλος.

Ὅλο αὐτὸ τό μακρὸ σκοτεινὸ παρασκηνίον, πού ἔφερε τὸν ὑπόδικον Ἐπίσκοπο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Αὐστραλίας στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς ὑποψηφιότητος γιὰ τὸν μητροπολιτικὸ θρόνον τοῦ Πειραιά, γεννᾷ ἀπορίες καί ὑποψίες στὸ ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα, πού δέν καλύπτονται ἢ δέν ἐξουδετερώνονται, ἔστω καί ἂν ὁ ὄγκος τῶν κολακευτικῶν λόγων, πού τὸν συνόδεψαν, κατὰ τὴν τελετὴ τῆς ἐνθρόνισής του, διανθίστηκε μέ ἐξωπραγματικούς ἐπαίνους καί ἐμφανίστηκε ὡς καθολικὴ ἀναγνώριση. Τό πῶς ἔφτασε ὁ Μεντζελόπουλος νὰ ἐνθρονιστεῖ Μητροπολίτης στὸν Πειραιά εἶναι τό ἀκάλυπτο ἐρωτηματικὸ καί ἡ ἀχίλλεια φτέρνα τῆς πολιτικῆς τοῦ Χριστόδουλου.

Ἀπὸ τίς φῆμες, πού διασπείρονται (καλόβουλα ἢ κακόβουλα, δέν εἴμαστε σὲ θέση νὰ γνωρίζουμε), προκύπτει ἡ διαπίστωση, ὅτι κάποιοι ἀδιάφοροι Ἕλληνες πολῖτες ἢ κάποιοι παράγον-

τες τῆς σύγχρονης ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, προβληματισμένοι καί ἀπορημένοι, ἔχουν ὀδηγηθεῖ στὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ διαπλοκὴ καί ἡ συναλλαγὴ ἔχει φτάσει καί ἴσαμε τὴν παροχὴ ὑλικῶν ἀνταλλαγμάτων. Ἐμεῖς δέ θὰ προσυπογράψουμε ἓνα τέτοιο κατηγορητήριον. Τὴν παροχὴ χρημάτων γιὰ τὴν ἐξαγορά τῆς ἀρχιερωσύνης τὴ θεωροῦμε ὡς τὴν ἀκραία ἔκφραση τῆς διαφθορᾶς. Πράξη βέβηλη καί ἐγκληματική. Καί δέν ἐπιτρέπουμε στὸ λογισμό μας καί στὴ γραφίδα μας νὰ τὴν καταλογίσει στὸ σημερινὸ κολλέγιον τῶν Ἐπισκόπων.

Βέβαια, στὸ προφίλ τοῦ σημερινοῦ Ἀρχιεπισκόπου καί στὸ ἀντίστοιχο προφίλ τοῦ πρώην Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως, ὑπάρχουν κάποιες σχισμές, πού ἀφήνουν κενὰ καί διόδους στὰ ἐρωτηματικά καί στίς ὑποψίες. Καί, δυστυχῶς, οἱ σχισμές αὐτές δέν προκλήθηκαν ἀπὸ ἀντίπαλα χτυπήματα, ἀλλὰ ἀπὸ συμπεριφορές καί ἀπὸ ἀθυρόστομες ἐκμυστηρεύσεις τῶν ἰδίων τῶν πρωτεργατῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαπλοκῆς.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ὅταν ἀπὸ μερίδα τοῦ Τύπου καί τῆς Τηλεόρασης κατηγορήθηκε γιὰ τὴν ἄμετρη χλιδὴ του καί γιὰ τὴν ἀμύθητη πολυτέλεια τῶν ἀρχιερατικῶν του ἀμφίων, δικαιολογήθηκε, ὅτι ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν δῶρα, πού τοῦ προσφέρονται, σὲ ἔνδειξη τιμῆς καί ἀγάπης. Ὅταν, πάλι ἐπικρίθηκε γιὰ τό γεγονὸς ὅτι ἡ ἀνακαίνιση τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ τοῦ οἴκου στοίχισε 700 ὀλόκληρα ἑκατομμύρια δραχμές, ἄφησε νὰ διαρρεύσει στὴ δημοσιότητα ἡ πληροφορία, ὅτι ὅλο αὐτὸ τό ποσὸν καλύφθηκε ἀπὸ τίς δωρεές τῶν φίλων του. Καί, ἐντελῶς πρόσφατα, ὅταν, μετὰ ἀπὸ τὴν ἀπο-

κάλυψη του πριγκιπικού του ταξιδιού στην πόλη του φωτός, στο Παρίσι, αναγκάστηκε να απολογηθεί για τό υπέρογκο κόστος της παραμονής του σέ πολυτελέστατο ξενοδοχείο, διοχέτευσε στην έμβρόντητη κοινή γνώμη την είδηση, ότι ή δαπάνη αυτή δέν έπιβάρυνε τόν ίδιο, άλλ' ούτε καί τήν Άρχιεπισκοπή Άθηνών. Καί άφηνε τόν όποιοδήποτε αποδέκτη τής είδησης σέ έκκρεμότητα καί στόν πειρασμό νά υποψιάζεται, ότι κάποιοι λεφτάδες, πού έχουν λόγο καί συμφέρον νά κολακεύουν τόν Άρχιεπίσκοπο, χρηματοδότησαν τίς άρχιεπισκοπικές διακοπές.

Άπό τήν άλλη όχθη, ό Αύστραλίας Στυλιανός, ό άλλοτε προϊστάμενος του τέως Έπισκόπου Χριστιανουπόλεως Σεραφεΐμ καί έπίσημος κατήγορός του, στην υπεύθυνη καταγγελία του δέν παραλείπει νά αναφερθεί στην «έν κομπορρημοσύνη» όμολογία του κατηγορούμενου, ότι είναι κάτοχος μεγάλης περιουσίας. Γράφει: «*Πρόβλημα οίκονομικόν δι' αυτόν ούδέποτε θά έδει νά έτίθετο, έφ' όσον urbi et orbi από μακροϋ έφρόντισε νά διαδίδη, ότι προερχόμενος έκ πλουσίας οίκογενείας μεγαλοδικηγόρου τών Άθηνών, διέθετε τεραστίαν περιουσίαν*».

Η εύχέρεια του Άθηνών νά δέχεται χρηματικές δωρεές καί βαρύτιμες άρχιερατικές στολές καί ή διακήρυξη οικονομικής υπεραυτάρκειας από τόν έπιδέξιο κυνηγό τών άξιωματών Σεραφεΐμ Μεντζελόπουλο δίνουν τά έναύσματα στους παρατηρητές νά υποπτεύονται χρηματική συναλλαγή. Έμεις δέ θά υίοθετήσουμε ένα τέτοιο ένδεχόμενο. Άν, πραγματικά, συνομολογήθηκε μιά τέτοια άνίερη συναλλαγή, ό χρόνος, μέ τούς κυματισμούς του καί μέ τίς τρι-

βές του, θά τήν άποκαλύψει. Άλλωστε, αυτό τό έκτροπο, πού τό στιγματίζουν καί τό καταδικάζουν παραδειγματικά οί άγιοι Άπόστολοι καί οί έκκλησιαστικοί μας Πατέρες, ώχριά μπροστά στην εύρηματική σιμωνιακή συμπεριφορά, πού, όλοφάνερα καί άνενδοίαστα, χρησιμοποιήθηκε από τόν Έπίσκοπο Σεραφεΐμ, ως έφαλτήριο στην κούρσα του πρós τό θρόνο του Πειραιά.

1. Σέ πρώτη φάση, όταν ό Σεραφεΐμ γύρισε, από τήν υποτιθέμενη ιεραποστολή, στην πατρώα γή, έσπευσε νά κουρνιάσει κάτω από τόν προστατευτικό άρχιερατικό μανδύα του τότε Μητροπολίτη Πειραιά Καλλίνικο. Ήταν ή περίοδος, κατά τήν όποία οί σπουδαρχίδες ρασοφόροι έτρεχαν νά βάλουν ταπεινή καί έξουθενωτική μετάνοια στόν Καλλνίκο, γιά νά άποκτήσουν τήν εϋνοιά του καί νά έξασφαλίσουν τήν υποστήριξη του.

Η ροή πολλών νοσταλγών τής άρχιερατικής μίτρας πρós τήν άγκάλη του Καλλνίκου ήταν σέ όλους γνωστή. Προσδιοριζόταν μέ είδικό σλόγκαν, πού δέ θά έπιτρέψω στόν κάλαμό μου νά τό αναπαραγάγει. Καί, καθώς ό Καλλνίκος άσκοϋσε έπιρροή στό πνευματικό του τέκνο, στόν Χριστόδουλο, ή έκβαση ήταν (έκτός έξαιρέσεων) έντυπωσιακή. Άρκετοί, ό ένας μετά τόν άλλο, πέτυχαν τό ποθούμενο. Χειραγωγήθηκαν στά βημόθυρα τής άρχιερωσύνης καί έπιασαν στό χέρι τήν ποιμαντορική ράβδο.

Γιά τόν έξ Αύστραλίας φυγάδα, πού κουβαλοϋσε, ως έπιβαρυντική άποσκευή, τήν παλιά δυσμένεια του Χριστόδουλου καί τήν καινούργια του Άρχιεπισκόπου Αύστραλίας, ή καταφυγή στην προστασία του Καλλνίκου άπο-

δείχτηκε βύθισμα στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ. Μπήκε στην «αύλη» των εύνοημένων. Γνωρίστηκε με τὰ πρόσωπα-κλειδιά. Προσαρμόστηκε στο κλίμα τῆς ὑποταγῆς καὶ τῆς κολακείας. Δέχτηκε, ταπεινά, τίς «πατρικές»(!) συμβουλές. Ἐγινε πιστός ἀκόλουθος. Καί, μέσα σέ λίγο καιρό ἀπολούστηκε καὶ ἀνακαινίστηκε. Ἀπαλλάχτηκε ἀπὸ τίς πρότερες κηλίδες τῶν ἐπιπόλαιων λόγων του καὶ τῶν ἐπικρίσεών του γιὰ τὰ πρόσωπα καὶ τίς τακτικές τῆς χρυσοπηγῆς. Ντύθηκε τὸ χιτῶνα τοῦ μετανοιωμένου καὶ τοῦ ἀπόλυτα ἀφοσιωμένου στὴ θέληση καὶ στίς προσταγές τοῦ ἡγεμόνα Χριστόδουλου καὶ τοῦ «πατερούλη» Καλλίνικου. Καί, «ἄχρι τῆς προαγωγῆς» συνέχισε, μέ πιστότητα, τίς βαθιές μετάνοιες, τὴν ἄμετρη κολακεία, τὴ δουλικὴ ὑποταγὴ καὶ τὸ «yes sir». Σέ τέτοιο, μάλιστα βαθμό, πού νά μὴ διστάσει, γιὰ χάρη τοῦ Χριστόδουλου καὶ τῶν «στιγματισμένων» μελῶν τοῦ ἁμαρτωλοῦ περιβάλλοντός του, νά ἐμπλακεῖ σὸ βρώμικο «παραδικαστικό» καὶ «παραεκκλησιαστικό» κύκλωμα καὶ νά καταντήσῃ στυλοβάτης καὶ ὑπερασπιστὴς ἰδιαιτεροτήτων καὶ ἀνομιῶν, πού ἀναστάτωσαν τὴν ἑλληνικὴ κοινωνία καὶ προκάλεσαν τὴν ἀηδία καὶ τὴν ἀποστροφή.

2. Ἀναγκαστικά, θά ἐπαναφέρω στὴ σκέψη τῶν ἀναγνωστῶν μου τὸ ἀποτρόπαιο «παραδικαστικό» κύκλωμα. Εἶναι διαπιστωμένο καὶ πανελληνίᾳ γνωστό, ὅτι σὸ μεγάλο αὐτὸ σκάνδαλο, πού συγκλόνισε καὶ ἐξακολουθεῖ νά συγκλονίζει τὴν ἑλληνικὴ μας κοινωνία, βρίσκονται ἀνακατεμένοι καὶ διαπλεκόμενοι ρασοφόροι, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶναι καὶ ὑψηλόβαθμοι.

Ὁ προφυλακισμένος στὸν Κορυδαλλὸ Ἰάκωβος Γιοσάκης, ἀντιμετωπίζει τὴ βαρεῖα κατηγορία, ὅτι συνέστησε συμμορία ἐπίορκων λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας, πού συνεργάστηκε μέ ἐπίορκους δικαστικούς. Καὶ ὅλοι αὐτοί, μέ κομπίνες καὶ μέ δωροδοκίες, ἐξυπηρετοῦσαν κατηγορούμενους νά ξεφύγουν τὴν ἀρπάγη τοῦ νόμου καὶ νά συνεχίσουν ἀνενόχλητοι τίς ἀπάτες τους.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ, πού ὁ Γιοσάκης κατηγορεῖται, ὅτι εἶναι ὁ ὁργανωτὴς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κλάδου τῆς συμμορίας καὶ τῆς συνωμοσίας, ἐγείρεται τὸ ἐρώτημα: ποιοὶ εἶναι οἱ ρασοφόροι συνεργοὶ του; Ποιοὶ λειτουργοὶ τῆς Ἐκκλησίας πρόδωσαν τὴν ἀρχιερωσύνη τους καὶ τὴν ἱερωσύνη τους καὶ ἐντάχθηκαν στίς σπεῖρες τῶν ἀπατεῶνων καὶ τῆς διακίνησης μαύρου χρήματος;

Κάποια ἀπὸ τὰ ὀνόματα τῶν πρωταγωνιστῶν τῆς ὑπόγειας διαπλοκῆς ἔγιναν γνωστά, καθὼς τὰ συμπεράσματα τῆς ἔρευνας διοχετεύονταν, μέ ρυθμὸ ταχύ, στὴν ἀνάστατη κοινὴ περιέργεια. Τυπώθηκαν στίς ἐφημερίδες. Καὶ φωτίστηκαν στὴν ὀθόνη τῆς τηλεόρασης. Κάποια ἄλλα μένουν ἀκόμα στὴν παραλλαγή καὶ στὴν ἀπόκρυψη, πάντα σαβανωμένα σὸ τρόμο τῆς ἀποκάλυψης.

Δράστες ἀσύδοτοι, ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χώρου, πού ἀποκαλύφθηκαν καὶ διαπομπεύτηκαν, ἐκτός ἀπὸ τὸν ὁργανωτὴ τῆς συμμορίας Γιοσάκη, εἶναι οἱ δυὸ κολλητοὶ τοῦ Χριστόδουλου Μητροπολίτες, ὁ Παντελεήμων Μπεζενίτης καὶ ὁ Θεόκλητος Κουμαριανός. Αὐτοί, γιὰ νά σκεπάσουν τίς ἀνομολόγητες πομπές τους, ἔσπευσαν νά ἐνταχτοῦν στὴ συμμορία

καί νά ἐκμεταλλευτοῦν τίς γνωριμίες καί τίς κομπίνες τοῦ Γιοσάκη. Συνωμότησαν, μαζί του καί, μέ τήν καθοδήγησή του, δικτυώθηκαν στούς δικαστικούς διαδρόμους. Ἐπιασαν φιλίες μέ δικαστικούς. Καί (ποιός ξέρει μέ τί ἀνταλλάγματα!) πέτυχαν τήν ἔκδοση, εὐνοϊκῶν γι' αὐτούς, δικαστικῶν ἀποφάσεων. Οἱ δικαστές, πού τούς ἔκαναν τά χατίρια, βρίσκονται τώρα ὑπόλογοι καί ὑπόδικοι μπροστά στήν ἀνώτατη δικαστική ἐξουσία ἢ τιμωρημένοι ἀπ'αὐτή. Καί οἱ δικηγόροι, πού ἀνέλαβαν τήν ὑπεράσπισή τους καί τή σύνταξη τῶν θολῶν δικογράφων τους, περιμένουν, κλεισμένοι στόν Κορυδαλλό, τήν ἀποτίμηση καί ἐπιτίμηση τῆς ἐπιπορκίας τους.

Κανείς, ὅμως, ἴσαμε σήμερα, δέν ἔφερε στή δημοσιότητα καί τό ὄνομα ἑνός ἄλλου ρασοφόρου, πού, γιά λόγους καθαρά προσωπικούς, γιά τήν ἐξαργύρωση πόντων ἐμπιστοσύνης στό χρηματιστήριο τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωματῶν, μπῆκε στό βρωμερό παιχνίδι καί ἔπαιξε τό ρόλο τοῦ ὑπερασπιστή τῶν «ἐργατῶν τῆς ἀνομίας». Μπορεῖτε νά φανταστεῖτε ποιός εἶναι αὐτός, ὁ κρυφός ἴσαμε σήμερα, παρτενέρ τῆς ἀνιέρης συμμορίας; Εἶναι ὁ, τότε, Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως καί, τώρα, Μητροπολίτης Πειραιά Σεραφεῖμ Μεντζελόπουλος. Αὐτός, μέ φόντο ψυχῆς τήν ἀνίκητη δίψα τοῦ ἀξιώματος, ἔσπευσε νά ξεπουλήσει καί νά κατευτελίσει τήν ἐπισκοπική του ἀξιοπρέπεια καί νά καλύψει τόν ἠθικό, ἐκκλησιαστικό βουρκο. Προσῆλθε, «μεγαλοπρεπῶς» στό Δικαστήριο καί ὑποστήριξε, ἐπίσημα καί μέ διαβεβαίωση στήν ἀρχιερωσύνη του, ὅτι ὁ Παντελεήμων Μπεζενίτης, ὁ Μητροπολίτης πού ἔχει προδώσει τόν ἀνδρισμό

του καί ἔχει ρεζιλέψει, μέ τίς συμπεριφορές του, ὁλόκληρη τήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εἶναι ἄσπιλος καί καταξιωμένος Ἱεράρχης. Καί ὅτι ὁ Κουμαριανός, πού, σέ πρώτη φάση, τόν ἐξωπέταξε ἡ κοινωνία τοῦ Βόλου καί, σέ δεύτερη, τόν ἀνάγκασε σέ παραίτηση τό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα τῆς Καρδίτσας, εἶναι, ἐπίσης, ἀνεπιλήπτος καί ἀκατηγόρητος, ἀλλά δυσφημίζεται καί διασύρεται ἀπό ἀπύλωτα στόματα καί φιλοκατήγορες γραφίδες.

Ὅγδόντα Μητροπολίτες ἔχει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Καί σ' αὐτούς πρέπει νά προστεθεῖ εἰκοσάδα ὁλόκληρη τιτουλάρων Μητροπολιτῶν καί βοηθῶν Ἐπισκόπων, πού δέ διαποιμαίνουν ἐκκλησιαστικές ἐπαρχίες. Κανένας ἀπό αὐτούς τούς ἑκατό ἐκκλησιαστικούς ἀξιωματούχους δέν τόλμησε, οὔτε κἂν διανοήθηκε, νά προσέλθει στά Δικαστήρια, ὡς μάρτυρας ὑπεράσπισης τῶν δυό διαβόητων Μητροπολιτῶν, μελῶν τοῦ «κραγμένου» Ἀρχιεπισκοπικοῦ οἴκου. Ὅλοι τους ἐπιφυλάχτηκαν. Ὅλοι τους προέκριναν τή διαφύλαξη τῆς ἀρχιερατικῆς τους ἀξιοπρέπειας. Ἀκόμα καί Ἀρχιερεῖς, πού βλάστησαν καί ἀναπτύχτηκαν στό ἀρρωστημένο θερμοκήπιο τῆς «Χρυσοπηγῆς», μέ ἀρχηγό καί πατέρα τόν «πρῶην Πειραιῶς Καλλίνικο», δέν παζάρεψαν τό δημόσιο προφίλ τους, γιά νά ἱκανοποιήσουν τήν ἀνάγκη ὑπεράσπισης τῶν δυό ἀπόβλητων τοῦ ἱεραρχικοῦ Σώματος καί ἀνεπιθύμητων στήν ἐκκλησιαστική οἰκογένεια.

Ὁ μόνος, πού ἔσπευσε, ἦταν ὁ Σεραφεῖμ Μεντζελόπουλος.

Ἄν προσῆλθε, μέ δική του πρωτοβουλία, ἡ σπουδή του τόν ἀποδεικνύει

φίλο της διαφθοράς, έξοικειωμένο μέ τις άπαράδεκτες ιδιαιτερότητες των «κραγμένων» ρασοφόρων και περιφρονητή των Έρωτων Κανόνων τής Έκκλησίας, πού θεσμοθετούν τήν ήθική καθαρότητα και τήν άψογη συμπεριφορά των πνευματικών ήγετων Της.

Άν ή προσέλευσή του στά Δικαστήρια δέν άποτελοϋσε παρότρυνση των δικών του πεποιθήσεων, ψυχική του κατάφαση στίς όμοφυλοφιλικές ιδιαιτερότητες και στίς άλλες ήθικές έκτροπές, αλλά δρομολογήθηκε άπό σύσταση «άνωθεν» ή άπό δυναστική έντολή, τότε ή κατηγορία τής έλλειψης άνδρικής σταθερότητας και άναξιοπρεποϋς δειλίας έγγράφεται στό ιστορικό του και τόν καθιστά άνίκανο και άνάξιο νά προστεϊ, ως Μητροπολίτης, του έκκλησιαστικού ποιμνίου, πού προσβλέπει στόν ποιμένα του, γιά νά διδαχτεϊ τό θάρρος, τή γενναιότητα και τή μαρτυρική παρρησία.

Όπωσδήποτε, όμως, είτε αυτόκλητος, είτε «κατ' έντολή», ή μαρτυρική του κατάθεση δέν ήταν τίποτε άλλο, παρά ψευδορκία. Άπό τή στιγμή, πού τά έγκλήματα και τά ήθικά παραστρατήματα ήταν έξακριβωμένα και διαπιστωμένα μέ έπίσημες κασέτες και άλλα άδιάσειστα στοιχεϊα, ή κατάθεση υπερασπιστικής φλυαρίας ήταν-τουλάχιστον-έκφορά αναλήθειας. Προσκομιδή στη δικαστική έξουσία έπιχειρημάτων, πού δέν έχουν καμιά σχέση μέ τήν πραγματικότητα. Και πού έκθέτουν τόν υπερασπιστή, ως παραβάτη τής υπόσχεσής του νά καταθέτει, παντού και πάντοτε, τήν αλήθεια και μόνο τήν αλήθεια.

Ό κοινός παρονομαστής, κατά τήν άπαράδεκτη υπερασπιστική συμπα-

ράσταση του Σεραφεϊμ Μεντζελόπουλου στους δυό άποτυχημένους Έεράρχες, είναι ή δουλικότητά του στό πρόσωπο του Άρχιεπισκόπου Χριστόδουλου και ή άγωνία του νά κερδίσει εύνοιες και ψήφους, πού θά τόν έξυπηρετούσαν στην άναρρίχσή του. Και, όπως άποδεικνύουν τά γεγονότα, αυτό τό πέτυχε. Ό Χριστόδουλος, πού κίνη τήν έποχή άγωνιούσε και πάσκιζε νά καλύψει τό βόθρο τής άρχιεπισκοπικής του αύλης και νά άπαλλάξει άπό κάθε κατηγορία τόν Μπεζενίτη και τόν Κουμαριανό, απέβαλε τούς δισταγμούς του και έγγραψε πρώτο στά κατάστιχα των εύνοουμένων του τόν Σεραφεϊμ Μεντζελόπουλο, πού προθυμοποιήθηκε νά γίνει μάρτυρας υπεράσπισης τής σοδομιτικής παρέας.

Είναι άνάγκη νά ιστορήσουμε και τήν έκβαση αύτης τής ψευδορκίας. Γιατί τά γεγονότα τρέχουν, οι βρωμερές πράξεις προκαλούν άναθυμιάσεις, πού προδίδουν τούς δράστες και οι μηχανισμοί έλέγχου και δίωξης των ένόχων δραστηριοποιούνται.

Στή συγκεκριμένη περίπτωση έχουμε τουτο τό όξύμωρο σχήμα. Έ παραεκκλησιαστική συμμορία, έκτός άπό τή λαϊκή κατακραυγή, είσέπραξε και τή δεινή έπιτίμηση του Νόμου. Οι δυό Μητροπολίτες έχασαν τούς θρόνους. Ό μάέστρος τής άνωμαλίας Γιοσάκης περιμένει, προφυλακισμένος, τήν έτυμγορία. Οι δικηγόροι και αύτοί, θρηνοϋν, πίσω άπό τά σίδερα. Οι δικαστές, χάνουν άκόμα και τό ψωμί τους. Ό μόνος, πού θριάμβευσε, είναι ό ψευδομάρτυρας. Ό Έπίσκοπος, πού έδωσε, έπίσημα και ένώπιον Δικαστηρίου, πιστοποιητικά χρηστοθήειας στους δρά-

ΕΥΘΥΝΗ «ΕΙΣ ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ»

Τὸ σύστημα διοίκησης τῆς ἑλλαδικῆς μας Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ κάθε ἄλλης Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας εἶναι συνοδικό. Οἱ ἀποφάσεις της δὲν εἶναι, δὲν πρέπει νὰ εἶναι, ἡ γνώμη τοῦ ἑνός, ἀλλὰ τὸ προϊόν τῆς ἐλεύθερης διάσκεψης ὅλου τοῦ σώματος τῆς Συνόδου. Μάλιστα ἡ δική μας Ἐκκλησία ἔχει καὶ τούτη τὴν ἰδιαιτερότητα. Κατὰ τὴν παραχώρηση τῆς αὐτοκεφαλίας της δὲν ὁρίσθηκε «Προκαθήμενος» ἢ «Πρῶ-

τος», ὅπως αὐτὸ συμβαίνει γιὰ τὶς λοιπές Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, ἀλλὰ ὡς «Πρώτη» Ἀρχὴ εἶναι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, τῆς ὁποίας ἡ σύνθεση καὶ λειτουργία ὀρίζονται ἀπὸ τὶς εἰδικές κανονικές καὶ κανονιστικές ρυθμίσεις.

Συνοδικές λοιπὸν εἶναι οἱ ἀποφάσεις ποὺ ἀφοροῦν στὴ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, μὲ ἀποτέλεσμα ἡ εὐθύνη γιὰ τὴν ὀρθότητα καὶ τὴν κανονικότητα αὐτῶν τῶν ἀποφά-

στες τῶν μεγάλων σκανδάλων.

Γιὰ τὸν ψευδομάρτυρα Ἐπίσκοπο Σεραφεῖμ Μεντζελόπουλο χτύπησαν χαρμόσυνα οἱ καμπάνες. Παιάνισαν οἱ φιλαρμονικές. Λιτάνευσαν τοὺς δρόμους τοῦ Πειραιᾶ οἱ παπάδες. Συνόδεψαν τὴν πομπή οἱ κρατικοὶ καὶ οἱ δημοτικοὶ ἀξιωματοῦχοι. Ἐκφωνήθηκαν λόγοι ἐγκωμιαστικοὶ καὶ θαυμαστικοί. Καὶ προσφέρθηκε θρόνος, γιὰ νὰ καθήσει μεγαλόπρεπα καὶ γιὰ νὰ ἐξαγγεῖλει τὴν ἀφοσίωσή του στὴν Εὐαγγελικὴ ἀρετή(!) καὶ στὴν Πατερικὴ παράδοση τῆς ἀξιοπρέπειας(!).

Καὶ τὰ ἐρωτήματα, τὰ καυτὰ ἐρωτήματα, ποὺ σφηνώνονται στὸν ἀπορημένο νοῦ καὶ διαρρέουν στὴ συνοφρωμένη ἔκφραση καὶ στὰ παγωμένα χεῖλη, παραμένουν καὶ ἀναπαράγονται:

1. Ἡ λαμπρὴ φέστα τῆς 19ης Μαρτίου στὸν Πειραιᾶ ἦταν θριαμβικὴ ἄνοδος ἁγίου λειτουργοῦ στὴν ἡγετικὴ ἐκκλησιαστικὴ ἔπαλξη ἢ καταποντισμός

στὴν καταισχύνῃ τῆς σιμωνίας;

2. Ἡ ἀφειδώλευτὴ ἱστορία φανταστικῶν ἱκανοτήτων καὶ προσόντων τοῦ νέου ἰδιοκτήτη τῆς Μητροπολιτικῆς καθέδρας τοῦ ἐπινείου, ἦταν ἀνάδειξη καὶ καταξίωση Πατερικοῦ ὕφους καὶ ἥθους ἢ προκλητικὴ ἐπικάλυψη τῶν μηχανορραφῶν, ποὺ τοῦ ἄνοιξαν τὸ μονοπάτι πρὸς τὴν ἀνάδειξη;

3. Ἡ διαβεβαίωση πρὸς τὸν ἀνυποψίαστο λαό, ὅτι ὅλα ἐγίναν «τῇ ἐπινεύσει τοῦ Παναγίου Πνεύματος», ἦταν «φθέγμα» πηγαίας καὶ σταθερῆς εἰλικρίνειας, ἢ ἐπικοινωνιακὸ τρῦκ, πρὸς παραπλάνηση τῆς κρίσης καὶ τοῦ αἰσθήματος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος;

«Ἔστιν ὁδὸς ἣ δοκεῖ ὀρθὴ εἶναι παρὰ ἀνθρώποις, τὰ δὲ τελευταῖα αὐτῆς ἔρχεται εἰς πυθμένα ἄδου» (Παροιμ. ιδ' 12).

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

σεων να βαρύνει «εις ὁλόκληρον» τὰ συνοδικὰ μέλη. Καὶ ἡ εὐθύνη αὐτῇ τοῦ συνόλου τῶν μελῶν τῆς Συνόδου, καὶ τοῦ καθενὸς χωριστά, εἶναι σοβαρὴ καὶ σπουδαία. Αὐτὸ ἐπιβάλλει ὡς πρῶτο καὶ οὐσιῶδες μέλημα τὴν αὐστηρὴν προσήλωση στὴν κανονικότητα, ποὺ ἐρμηνεύεται καὶ ἐξειδικεύεται στὴν πιστὴ ἐφαρμογὴ, πέραν τῶν εὐαγγελικῶν καὶ θείων ἐντολῶν, καὶ ὅλου ἐκείνου τοῦ συστήματος τῶν ἀρχῶν καὶ κανόνων, ποὺ τέθηκαν ἀπὸ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους καὶ ἀπὸ τὶς θεόπνευστες ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ ποὺ καθορίζουν καὶ τὴ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴ ζωὴ τῶν Ποιμένων της. Καὶ δὲν ἀποτελεῖ τοῦτο ἀπλὸ καθῆκον. Ἀποτελεῖ βασικὴ καὶ ἱερὴ ὑποχρέωση, γιὰ τὴν τήρηση τῆς ὁποίας οἱ ἴδιοι οἱ Ἐπίσκοποι παρέχουν ρητὴ καὶ κατηγορηματικὴ διαβεβαίωση, ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, κατὰ τὴν ἱερὴ στιγμὴ τῆς χειροτονίας τους.

Καὶ τὸ ἱερὸ αὐτὸ καθῆκον προσδιορίζει τὴν εὐθύνη τῶν Ἱεραρχῶν μας πρὸς δυὸ κατευθύνσεις. Ἡ πρώτη ἐπιβάλλει, οἱ ὅποιες συνοδικὲς ἀποφάσεις νὰ λαμβάνονται μὲ σύνεση καὶ περίσκεψη πολλή, ὥστε νὰ ἐπικρατεῖ καὶ νὰ διαχέεται πλουσίως σὲ ὅλο τὸν ἐκκλησιαστικὸ χῶρο τὸ πνεῦμα τῆς κανονικότητας. Καὶ ἡ δευτέρη ἐπιβάλλει μείζονα βαθμὸ τῆς εὐθύνης, συνιστάμενο στὸν ἔλεγχο καὶ στὴν κανονικὴ μεταχείριση ὅλων ἐκείνων τῶν ἐκτροπῶν καὶ παρεκκλίσεων ποὺ παρατηροῦνται στοὺς μηχανισμοὺς τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐστιάζονται σὲ ἀντικανονικὲς ἐνέργειες καὶ σὲ ἰδιόρρυθμες συμπεριφορὲς τῶν Ποιμένων της.

Γιατί ἀποτελεῖ πασίδηλο γεγονός καὶ δὲν κομίζει κανεὶς «γλαύκα εἰς Ἀθήνας»

λέγοντας ὅτι οἱ παρεκκλίσεις καὶ ἐκτροπὲς ἀπὸ τὶς ἐπιταγὲς τῶν Ἱερῶν Κανόνων στὸν ἐκκλησιαστικὸ χῶρο δὲν εἶναι οὔτε μεμονωμένες οὔτε σπάνιες. Ὅρισμένες μάλιστα εἶναι καὶ κραυγαλέες. Τὸ τρίπτυχο τῶν ἀρετῶν τοῦ μοναχοῦ, ποὺ βαρύνει προδήλως καὶ τοὺς μεγαλόσχημους, ἀνώτερους καὶ ἀνώτατους, κληρικοὺς καὶ ποὺ τὸ συγκροτοῦν ἡ ἀκτημοσύνη, ἡ παρθενία καὶ ἡ ὑπαοή, βλέπουμε νὰ μὴ τηρεῖται σὲ ὄχι εὐάριθμες περιπτώσεις. Βλέπουμε παράδοξες καὶ ἀνύπαρκτες κυρώσεις, «ἐκπτώσεις» καὶ «ἐπιτίμια», νὰ ἐπιβάλλονται σὲ Ἐπισκόπους καὶ Μητροπολίτες, «ἐλαφρᾶ τῇ καρδίᾳ» (βλ. Πρ. ΙΣΙ 7.10.1998), χωρὶς κανένα κανονικὸ ἔρεισμα, ὑπαγορευόμενα μόνον ἀπὸ σκόπιμες μεθοδεύσεις. Βλέπουμε κοσμικὲς συμπεριφορὲς καὶ ἐκκοσμικεύσεις ἀπὸ μεγαλόσχημους κληρικοὺς, ξένες πρὸς τὴν ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴ ζωὴ τοῦ κληρικοῦ. Βλέπουμε καὶ ἄλλα πολλά. Καὶ μπροστὰ σ' αὐτὰ διαπιστώνουμε μὲ θλίψη καὶ ἀγωνία τὴ «συνοδική» ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση νὰ ἀπρακτεῖ καὶ ἐν πολλοῖς νὰ τὰ ἀντιπαρέρχεται.

Τὰ αἷτια αὐτῆς τῆς τακτικῆς εἶναι διάφορα καὶ ἐτερόκλητα. Εἶναι οἱ δεσμεύσεις, οἱ ὑποχρεώσεις καὶ οἱ ἐξαρτήσεις ὁρισμένων ἀπὸ πρόσωπα καὶ καταστάσεις, πού, ἴσως καὶ παρὰ τὴ θέλησή τους, δὲ μποροῦν νὰ διατυπώσουν ἐλεύθερα τὸν ὀρθὸ καὶ κανονικὸ λόγον. Αὐτὸ τὸ διαπιστώνει κανεὶς καὶ ἀπὸ ὁρισμένες ἐκφράσεις καὶ ὑποσχέσεις, τὶς ὁποῖες ἐκπληκτοὶ ἀκοῦμε καὶ στοὺς λόγους τῆς χειροτονίας μερικῶν, ὅταν ἀναφέρονται σὲ «εὐεργέτες» καὶ «εὐεργεσίες», λέτε καὶ ἡ ἐπισκοπικὴ ἐκλογὴ εἶναι «εὐεργεσία» καὶ ὄχι βαρὺ φορτίο προσφορᾶς καὶ θυσίας γιὰ τὸ ποίμνιο. Εἶναι ἀκόμη οἱ κάθε

εἰδους σκοπιμότητες, συμβιβασμοὶ καὶ παράδοξες συγκαλύψεις. Καὶ εἶναι τέλος καὶ ὁ παράγων τῆς ἀδιαφορίας. Ἐκείνη δηλαδή ἡ νοοτροπία ποὺ περιορίζει τὶς δραστηριότητες τῶν Ἱεραρχῶν στὸ στενὸ καὶ περιορισμένο χώρo τῆς δικῆς τους Μητρόπολης. Ἐκεῖ ποὺ κινοῦνται ἐπὶ τοῦ ἀσφαλούς καὶ χωρὶς κανένα προσωπικὸ κόστος. Μάλιστα, θὰ ἔλεγε κανεὶς, ποὺ παρακολουθεῖ τὶς πολυτελεῖς μητροπολιτικὲς ἐκδόσεις, μὲ ἐμφανῆ ἢ ὑφέρπουσα διάθεση προσωπικῆς προβολῆς, χωρὶς νὰ ἔχουν τὴν πρόθεση νὰ διατυπώσουν ἐλεγκτικὸ ἢ ἀντιρρητικὸ λόγο γιὰ τὰ γενικότερα ἐκκλησιαστικὰ προβλήματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἐκεῖνα ποὺ ἀναφέρονται σὲ «ἐπίορχες συμπεριφορὲς κληρικῶν ὅλων τῶν βαθμίδων καὶ σὲ θερμοκήπια ἀθλιότητων» κατὰ τὴν ἀρχιεπισκοπικὴ δήλωση (βλ. Ι.Σ.Ι. 18-19 Φεβρ. 2005).

Ὁ καλὸς ποιμένας ἔχει ἱερὸ χρέος καὶ ἱερὴ ὑποχρέωση, μέσα στὸ συνοδικὸ σύστημα ποὺ διέπει τὴ διοικοῦσα Ἐκκλησία, νὰ ὀρθοτομεῖ καὶ νὰ μαρτυρεῖ τὸ λόγο τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας, μακριὰ ἀπὸ δεσμεύσεις καὶ ἐξαρτήσεις, μακριὰ ἀπὸ σκοπιμότητες καὶ συμβιβασμούς, μακριὰ ἀπὸ παραδρομὲς καὶ παραβλέψεις.

Καὶ θὰ κλείσουμε τὶς ἀναφορὲς μας παρθέτοντας ἓνα μικρὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ κά-

ποιο προηγούμενο, ἀλλὰ πολὺ σχετικὸ, σχόλιο συνεργάτη τῆς περιοδικῆς μας ἔκδοσης: «Γιὰ τοὺς κληρικούς μας, καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τοὺς ἐπισκόπους, τὸ ποίμνιο ἀξιῶναι καὶ θέλει νὰ εἶναι πρωτοπόροι καὶ προσταρῆδες. Τοὺς θέλει νὰ δείχνουν ἀσυμβίβαστη καὶ ἀγωνιστικὴ διάθεση στὰ προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ κάτι ἀκόμη: νὰ προβάλλουν μὲ τόλμη καὶ παρρησία καὶ «πνεύματι ἡγεμονικῶ» τὴν ἀλήθεια καὶ τὸν εὐαγγελικὸ λόγο σὲ θέματα ἀντιεκκλησιαστικῶν συμπεριφορῶν καὶ κανονικῶν ἐκτροπῶν, παντοῦ καὶ πάντοτε καὶ πρὸς κάθε κατεύθυνση. Ἔστω καὶ μὲ προσωπικὲς θυσιές, ἔστω καὶ μὲ προσωπικὸ κόστος, ἔστω καὶ ἂν σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἔρχονται ἀντιμέτωποι μὲ τὰ προστάγματα τῆς ἡγεσίας τους. Ἡ προβολὴ καὶ διατύπωση ἀπόψεων πρὸς τέρψη τῆς ἀκοῆς τῶν ἡγητόρων εἶναι πολὺ εὐκόλη καὶ συνηθισμένη ὑπόθεση καὶ γίνεται πάντοτε χωρὶς κόστος καὶ ἐπὶ τοῦ ἀσφαλούς. Ὅταν ὅμως δημιουργοῦνται ἀντιεκκλησιαστικὲς καταστάσεις καὶ σημειώνονται φαινόμενα θλιβερά, ὁ καλὸς Ἐπίσκοπος, δὲν πρέπει νὰ σιωπᾷ, δὲν πρέπει νὰ τηρεῖ στάση παθητικὴ, δὲν πρέπει νὰ μένει ἄφωνος καὶ ἄλαλος».

ὁ Σχολιαστής

Παπα-Γιάννη

**Συμφωνῶ μαζί σου. Ὁ Χριστόδουλος... κονταίνει
μόνος του τὸν ἑαυτό του. Τζάμπα φοβᾶται, πῶς κάποιoi
προσπαθοῦν νὰ τὸν κοντύνουν.**

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

Πρός Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη...

(Η παρακάτω άνοικτη έπιστολή άπευθύνεται προς τούς καλούς Μητροπολίτες, εκείνους, δηλαδή, τούς όποιους δημοσιογράφοι μέ φιλοπαίγμονα διάθεση, χαρακτηρίζουν ως «του κατηχητικού». Όποιος Έπίσκοπος θεωρεί ότι δέν έμπíπτει σ' αυτή την περίπτωση, άς μή διαβάσει τη συνέχεια. Δέν τόν άφορᾶ.)

Σεβασμιώτατε εύλογείτε.

Πρό έτών μου είχατε πει: «Ψάξε όλες τίς Τράπεζες σέ Ελλάδα καί έξωτερικό, δέν θά βρείς δικούς μου λογαριασμούς». Τό πίστεψα καί εξακολουθῶ νά τό πιστεύω. Όμως, έχετε στά χέρια σας τό από 5-9-2005 έγγραφο, τό όποιο άπηύθυνε προς όλους τούς Έράρχες ό συνεπίσκοπός σας κ. Παντελεήμων Μπεζενίτης, ό όποιος έμέσως πλήν σαφώς θέτει υπό άμφισβήτηση τόν ισχυρισμό σας. Λέγει επί λέξει: «*Τό (έπ' όνοματί μου) συγκεντωθέν ποσόν, σύνθηες ή πολύ μικρότερον δι' άλλας περιπτώσεις Έραρχών, προτίθεται νά...*». Μή κατονομάζοντας σέ ποιούς άναφέρεται, παίρνει καί σās στό λαιμό του. Έρωτῶ λοιπόν, γιατί δέν ξεκαθαρίζετε τή θέση σας δημόσια μπροστά στό πλήρωμα τής Έκκλησίας, πού άμφιβάλλει καί σκανδαλίζεται, όπως τό κάνετε ιδιωτικῶς; Γιατί δέν ύπερασπίζεσθε τόν έαυτό σας; Μή μου πείτε ότι λόγοι χριστιανικής αγάπης καί μακροθυμίας σās ώθοῦν νά ύπομένετε προσβολές προς τό πρόσωπό σας καί νά συγ-

χωρεíte τούς συκοφάντες σας. Μέ δεδομένο ότι τή ρετσινιά τής πλεονεξίας καί τής φιλαργυρίας τήν προσάπτει ό συνεπίσκοπός σας έμέσως σέ όλο τό σῶμα τών Έραρχών, δέν έχετε τό δικαίωμα νά σιωπάτε.

Πῶς δέχεσθε νά σās βαρύνει ή ύποψία ότι έχετε καταθέσεις, τουλάχιστον ίσοϋσείς εκείνων του κ. Παντελεήμονος; Ίσχύει καί γιά σās τό σενάριο, μέ τό όποιο εκείνος δικαιολόγησε τήν συγκέντρωση τόσου χρήματος; Έχετε, δηλαδή, καί σεις, όπως εκείνος, κοινούς λογαριασμούς μέ συγγενείς σας; Έχετε καταθέσεις στό έξωτερικό, πού περιέχουν «τάς προσωπικές άποταμιεύσεις (τών έτών τής διακονίας σας, καί μάλιστα ως Αρχιερέως), προερχομένας εκ των μισθών καί των τυχηρών σας»; Είχατε άποταμιεύσεις, πού «σταδιακῶς ηύξήθησαν σημαντικῶς τοποθετούμεναι εις άποδοτικές τραπεζικές επενδύσεις (άνατοκίζομένας), γνωστοῦ όντος ότι κατά τό παρελθόν τά επιτόκια έφθανον καί τό 30% /»; Είχατε καί σεις άνάλογη οικονομική δραστηριότητα; Όλ' αυτά εἶναι έρωτήματα, στα όποια πρέπει νά άπαντήσετε άπλά καί ξεκάθαρα, άλλως έσεις καί όλο τό επισκοπικό σῶμα βαρύνεσθε μέ τήν κατηγορία του σκανδαλώδους πλουτισμοῦ.

Η συντριπτική πλειοψηφία των μικρομεσαίων βιοτεχνών, επιχειρηματιών, άγροτών, ύπαλλήλων, έπιστημόνων μέ τά αυτά ή, μπορεί, καί περισσότερα από σās κατά κόσμον προσόντα, δέν καταφέρνουν σ' όλη τους τήν καριέρα νά συγκεντρώσουν, πέραν του νά ζοῦν, ένδεχομένως, αξιοπρεπῶς, τόση περιουσία, παρ' όλες τίς άγωνίες μηνών καί

χρόνων της δουλειάς τους. Κανείς δεν τους δίνει «τυχηρά». Ἄν δέ πρόκειται γιά δημόσια πρόσωπα, ἔχουν τήν ὑποχρέωση νά ὑποβάλλουν δηλώσεις πόθεν ἔσχες. Οἱ Μητροπολίτες ἐξαίρουνται ἀπό αὐτή τήν ὑποχρέωση. Συμφωνεῖτε, ἐσεῖς Σεβασμιότατε, μέ τήν ἀπαίτηση, πού διατύπωσε ἐπίσημα ἡ Ἐκκλησία, νά μή χαρακτηρίζεσθε δημόσια πρόσωπα καί ἄρα νά μήν ἔχετε τίς ὑποχρεώσεις ἐκείνων; Τί εἴστε, τέλος πάντων, πιό ἀσήμαντοι καί ἀπό πρωτοδιόριστους εἰρηνοδίκες ἢ κοινοτάρχες;

Εἶναι πρέπον Ἐπίσκοποι νά εἶναι τόσο πλούσιοι, καί νά ζοῦν εὐφραινόμενοι σά Συβαρίτες, ὅταν ἡ πεῖνα σαρώνει τόν κόσμο; Μή μοῦ πεῖτε πάλι, «Ἐγώ δέν εἶμαι ἀπ' αὐτούς». Σᾶς ἐκπροσωπεῖ καί σᾶς καί ὅλους τούς Ἱεράρχες ὁ Μακαριώτατος. Πρῶτος τῇ τάξει καί πρῶτος στά «τυχηρά». Θά πρέπει νά ἔχετε μάθει ὅτι, κάποιος «σπόνσορας» τοῦ ἔδωσε τή δύνατότητα νά περάσει, παραμονές τῶν Χριστουγέννων, κάποιες ἡμέρες χειμερινῶν διακοπῶν στό ξενοδοχεῖο George V τῶν Παρισίων. Τί ξενοδοχεῖο εἶναι αὐτό; Εἶναι τό ξενοδοχεῖο, πού ἔχει φιλοξενήσει τόν Ἀἰζενχάουερ, τόν Ὑβ Σαίν Λωράν, τόν Πάκο Ραμπάν, τή Γκρέτα Γκάρμπο, τήν Ὀντρεϊ Χέμππορν, τόν Κάρι Γκράντ, τή Σοφία Λόρεν, τόν Φρανσουά Μιτεράν, τούς Μπίτλς, τή Μαντόνα, καί ἄλλους δικούς μας καί ξένους ἐπώνυμους. Εἶναι τό ξενοδοχεῖο στό ὁποῖο δέν βρίσκεις δωμάτιο μέ κάτω ἀπό 800 εὐρώ τή βραδιά, στό ὁποῖο ἓνα δεῖπνο στοιχίζει 200 εὐρώ, ἓνα δέ μπουκάλι παλιό κρασί στοιχίζει ἀπό 2.000 ἕως 6.000 εὐρώ. (ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 15/1/2006). Πόσους πεινασμένους θά τάιζε ὁ ἐν λόγω ἀνώνυ-

μος σπόνσορας ἂν τά λεφτά αὐτά τά διέθετα γι' αὐτούς καί ὄχι γιά τίς χιλιάδες διακοπές τοῦ κ. Χριστόδουλου! Εἴτε αὐτά δέν τά ξέρατε καί δέν φροντίσατε νά τά μάθετε, εἴτε ὅταν τά μάθατε σιωπήσατε, στή συνειδηση τοῦ λαοῦ εἴστε συνένοχος!

Σέ στιγμές αὐτοκριτικῆς μοῦ εἶχατε πεῖ: «Καυχόμαστε πού τόσοι ἄνθρωποι βαπτίζονται Ὁρθόδοξοι σ' ὅλο τόν κόσμο ἀπό τούς ἱεραποστόλους μας, καί δέν νοιαζόμαστε γιά τό πόσοι βαπτισμένοι χάνονται κάθε μέρα». Περί αὐτοῦ πρόκειται, Σεβασμιώτατε. Πῶς θέλετε νά σταματήσει ὁ ἀδηφάγος σκανδαλισμός τῶν ψυχῶν, ὅταν ἐσεῖς δέ μιλάτε, ὁ δέ λαός φιμωμένος ἢ καταπίνει τή θλίψη καί τήν ὀργή του, ἢ ἀδιάφορος γυρίζει τήν πλάτη στήν Ἐκκλησία;

Ἐγώ, πάντως, παρά ταῦτα, μένω πλήρης υἱοῦ σεβασμοῦ στό πρόσωπό σας. Καί καταβάλλω κάθε προσπάθεια νά ἐλπίζω...

Ὁ σκανδαλιζόμενος

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΑΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X